

noget at vide derved, men det modsatte kan ogsaa blive Tilfældet. Med Hensyn til at fremsætte et Lovforslag her i Tinget om en Nybygning for begge Regimenter, skal jeg sige, at det er naturligtvis noget, jeg er parat til at gøre — Forarbejderne ere sær-
dige, — saa snart dette Ting forlanger det, men at jeg skal være saa meget ivrig for det, maa Tinget ikke forlange af mig, for vi se jo, at naar jeg paa Finansloven har Bevillinger, der vedrøre Kaserner, gaar det ud over mange andre Ting. Jeg vil gerne holde mine Bænksteder og mange andre Ting vedlige, saa jeg er ikke saa hidstig paa at foreslå Kaserner, men naturligtvis føler jeg Anbaret, og samme Dag, som det er bevist, at det er Kasernen, som bærer Skylden, vil jeg forelægge Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (S. Jensen) rettede en Forspørgsel til mig om, hvorledes der fordringen om, at vedkommende Arbejdere skulle være ulykkesforsikrede. For Indenrigsministeriets Vedkommende stilles der altid denne Fordring, naar der er Tale om Licitation af Arbejde, og altsaa det, der er Genstand for Licitation, er et Arbejde, der skal udføres. Men Forholdet bliver et ganske andet, naar der bortliciteres Levering af en bestemt Genstand, f. Eks. Levering af Skinner og af Drejefiver til Jærnbannerne eller deslige. I saa Fald vil Forsærdigelsen af de paa-gældende Genstande kun komme til at udgøre en Del af vedkommende Fabrikanters hele Virksomhed, og det er da klart, at man kan ikke stille den Fordring, at de Arbejdere, de ville beskæftige ved Forsærdigelsen af disse Skinner eller af denne Drejefive, skulle holdes ulykkesforsikrede. En Fordring derom vilde ikke være paa sin Plads, naar det, der er Genstand for Licitation, er Levering af bestemte Genstande, Skinner eller hvad andet, der kan stilles lige dermed. Derimod iagttages Fordringen, som sagt, naar det, der bortliciteres, er et bestemt Arbejde, et Byggearbejde eller noget saadant.

Svend Høgsbro: Det kan naturligtvis ikke være den højtærede Justitsministers Mening, at det altid skulde være „fuldt tilstrækkeligt“, som han udtrykte sig, at Højesteret udtaler en Misbilligelse med Hensyn til et Forhold, der foreligger fra den underordnede Dommers Side. Det maa jo erindres, at andet har Højesteret ikke at gøre; ja, den kan ganske vist idømme nogle Bøder, men hvis det Forhold, der er vist fra Forhørs-

dommerens Side, falder ind under Straffeloven, mulig endog under Bestemmelser, der foreskrive Forbedringshus- eller højere Straf — og saadanne Bestemmelser findes ogsaa med Hensyn til Dommere, jeg nævner f. Eks. § 124 — er det jo klart, Retfærdigheden og Straffeloven ere ikke flete Fyldest ved den Misbilligelse, der er udtalt, eller de Bøder, der maatte blive idømte af Højesteret. I saadanne Tilfælde har den højtærede Justitsminister ifølge Straffeloven en Pligt til at gribe til andre Forholdsregler. Altsaa, at dette skulde gælde som almindelig Regel, kan selvfølgelig ikke være den højtærede Justitsministers Mening, derimod kan han maaste sige, at det i dette Tilfælde er forsværligt at lade det have sit Forblivende ved Højesterets Misbilligelse. Dette kunde maaste ogsaa være rigtigt med Hensyn til For-tiden, med Hensyn til, hvad der er sket, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg tillod mig særlig at betone, hvad Hensyn den højtærede Minister i Fremtiden vil tage til det, der nu er sket, dette altsaa, at der ved det første Tilfælde, som kommer ind for Højesteret af denne Forhørsdommers Virksomhed, findes Anledning til noget saa sjældent, som det er fra Højesterets Side at udtale en Misbilligelse — om den højtærede Minister ikke deri vil finde Anledning til at befri Folket for den Plage, det har været for det, hidtil i saa mange Tilfælde at være undergivet denne Mands Forhørsvirksomhed. Med Hensyn til de to Klager, der ere indgivne, oplyste den højtærede Minister jo, at de vare under Overvejelse, og jeg kan ikke sige andet, end at dette maa være fuldt tilstrækkeligt med Hensyn til den sidste af dem, som blev indgivet den 5te December. Derimod vil den højtærede Minister maaste indrømme, at den, der blev indgivet den 12te Oktober, muligvis nok kunde være kommen noget videre end dertil, navnlig naar henjes til, at det ikke blot var mig, der betegnede de Sigtelser, der fremsattes i de nævnte Klager, som „alvorlige“, men at den højtærede Minister selv udtalte heri Tinget i November Maaned, da Sagen var for, at hvis de vare rigtige, var det en „Skændsel“. Under disse Omstændigheder synes det mig nok, at der kunde være Anledning til at tage lidt kraftigere fat paa denne Sag. Men naar blot Enden er god, kan det endda være, at ogsaa jeg til sidst vil erklære alting for at være godt.

Justitsministeren (Rump): Med Hensyn til det sidste Punkt maa jeg bemærke, at det ærede Medlem ikke kan vide, hvad Kraft, der ligger i min Behandling af disse